

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10Csp/74/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120271230
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2021:6120271230.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu : EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému : J. X., Q.. XX.XX.XXXX, U. X.Á. U. XXXX/XX, XXX XX X., zastúpenému JUDr. Gáborom Szárazom, advokátom, so sídlom Garbiarska 20, 064 01 Stará Ľubovňa, o zaplatenie 3.000,-eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a .**

II. Žalovaný **m á n á r o k** na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 % o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca podal na Okresnom súde Banská Bystrica dňa 20.03.2020 návrh na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní začatom podľa zákona č.307/2016 Z.z. o upomínacom konaní a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „žaloba“) v ktorom žiadal, aby súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť mu sumu 3.000,-eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.000,-eur od 23.03.2019 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

2. Uplatnený nárok odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa XX.XX.XXXX medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a. s., Bratislava, IČO : 00 151 653 a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému, pričom žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. V žalobe tvrdil, že postupca uzatvoril so žalovaným dňa 30.10.2014 Zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov, na základe ktorej postupca poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Podľa tvrdenia žalobcu žalovaný neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa Zmluvy a tak postupca podaním zo dňa 23.11.2017 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 22.11.2017, pričom vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní. V žalobe uviedol, že pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu 7.080,82 eur, ktorá pozostávala z istiny 4.056,55 eur, riadneho úroku vo výške 2.507,01 eur, úroku z omeškania vo výške 459,26 eur a poplatkov vo výške 58,-eur. Po postúpení pohľadávky žalovaný podľa tvrdenia žalobcu neuhradil mu nič, preto podáva žalobu v ktorej sa domáha len zaplatenia sumy istiny vo výške 3.000,-eur a zákonného úroku z omeškania počnúc dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky. Zvyšnú časť dlžnej sumy si neuplatňuje.

3. So žalobou žalobca ako dôkazy predložil Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX spolu so štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere a Informáciou o RPMN, Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 0216/2019/CE zo dňa 22.03.2019 s prílohou, Všeobecné obchodné podmienky účinné od 01.08.2002, Obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne, a.s. pre poskytovanie Úverov a Povolených prečerpaní Privátnym klientom a MIKRO podnikateľom účinné od 1.7.2007, Sadzobník poplatkov a náhrad Slovenskej sporiteľne, a.s. účinný od 1.9.2014, Výzvu zo dňa 18.12.2018 a Výzvu zo dňa 05.10.2017, Oznamenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 23.11.2017 s doručenkou, Platobnú históriu, Oznamenie o postúpení pohľadávky zo dňa 30.03.2019 a Pokus o zmier zo dňa 03.02.2020 s podacím hárkom.

4. Okresný súd Banská Bystrica vydal vo veci platobný rozkaz, ktorý sa v dôsledku podaného odporu žalovaného zo zákona zrušil a Okresný súd Banská Bystrica postúpil vec podľa § 14 ods. 3 uvedeného zákona na prejednanie tunajšiemu súdu, kde konanie je vedené pod spisovou značkou 10Csp/74/2020.

5. Žalovaný v podanom odpore proti platobnému rozkazu poukázal na to, že pri uzavretí zmluvy s právnym predchodcom žalobcu vystupoval ako spotrebiteľ, preto na daný prípad je potrebné aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka ako aj osobitné právne predpisy. Podľa žalovaného v uzavretej zmluve o spotrebiteľskom úvere absentovali podstatné náležitosti v zmysle § 9 ods.2 zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, konkrétne nie je z nej zrejماً doba trvania zmluvy, podmienky, ktoré upravujú uplatňovanie úrokovej sadzby, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, nie sú v nej uvedené všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, taktiež sa v nej neuvádzajú jednotlivé termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v akom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom, nie je v nej upravené ani právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky. Z daných dôvodov je preto podľa žalovaného potrebné zmluvu považovať za bezúročnú a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods.1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Poukázal na posúdenie danej zmluvy Ministerstvom spravodlivosti SR ktoré podľa neho uviedlo, že sa jedná o bezúročný a bezpoplatkový úver a že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Namietal, že zo žaloby nie je zrejماً z čoho pozostáva žalovaná suma a tvrdil, že žalobca po poskytnutí úveru vo výške 6.000,-eur vyúčtoval si predpis riadneho úroku vo výške 149,17 eur a poplatok za poistenie úveru vo výške 8,40 eur, preto je toho názoru, že právny predchodca žalobcu neposkytol mu úver vo výške 6.000,-eur uvedenej v zmluve ale len vo výške 5.842,43 eur. Podľa žalovaného z výpisov z účtu žalovaného vyplýva, že uhradená právnenmu predchodcovi žalobcu bola suma celkovo 6.662,70 eur, teda nielenže uhradil úver v plnej výške, ale žalobca sa ešte sumou 820,27 eur na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

6. Žalobca vo vyjadrení k odporu uviedol, že zmluva všetky náležitosti uvedené v ust. § 9 ods.2 Zákona o spotrebiteľských úveroch spĺňa. K žalovaným vytykaným nedostatkom zmluvy uviedol, že pokiaľ ide o náležitosť - celkovo splatná suma spojená s úverom, tak žalovaný podpisom zmluvy potvrdil, že sa pred jej uzavretím oboznámil so Všeobecnými obchodnými podmienkami, Úverovými podmienkami, Sadzobníkom a podmienkami určenými zverejnením, súhlasil s nimi a zaviazal sa ich dodržiavať, pričom podľa bodu 5.3.3. Obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s. pre poskytovanie Úverov a Povolených prečerpaní Privátnym klientom a MIKRO podnikateľom „Výška poslednej splátky bude tvorená zostatkom pohľadávky banky“ vzhľadom k čomu predstavovala výška poslednej splátky v danom prípade sumu 137,18 eur a teda celkovo splatná suma 11.948,53 eur je tvorená súčtom sumy 95x124,33 eur, čo sú splátky splatné od 20.12.2014 do 20.10.2022 a sumy 1x137,18 eur ako splátky splatnej dňa 20.11.2022 podľa bodu 5.5.3 úverových podmienok. Žalobca uviedol, že správna je aj RPMN vo výške 21,07 %, pričom uviedol jej výpočet vychádzajúci z výšky úveru 6.000,-eur, 95 splátok po 124,33 eur a jednej splátky vo výške 137,18 eur. Žalovaný podľa žalobcovho tvrdenia bol v zmysle požiadavky zákona o spotrebiteľských úveroch zrozumiteľne informovaný o tom, kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo zmluvy. Žalobca uviedol, že za obdobie od 20.12.2014 do 15.03.2019 žalovaný uhradil sumu spolu 4.758,48 eur, pričom uviedol špecifikáciu dátumov a výšky jednotlivých úhrad žalovaného. Zo sumy 4.758,48 eur bola podľa žalobcu na istinu započítaná suma 1.943,45 eur, na poplatky suma 520,20 eur, na riadny úrok suma 2.278,28 eur a na zmluvný úrok z omeškania suma 15,54 eur, preto dlžná istina predstavuje sumu 4.056,55 eur (6.000 eur - 1.943,45 eur) pričom v rámci svojho dispozičného práva si z nej v súdnom konaní uplatnil len časť vo výške 3.000,-eur. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného o absencii členenia každej jednej splátky z pohľadu jej vnútornej skladby, tento názor žalovaného je podľa

žalobcu prekonaný nielen eurokonformným výkladom ale aj justičnou praxou v Slovenskej republike, pričom poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C - 42/15 zo dňa 09.11.2016.

7. Žalovaný v duplike trval na tom, že daný úver je bezúročný a bez poplatkov. Uviedol, že po dôkladnom nahliadnutí do výpisov zo svojho úverového účtu má za to, že na úver zaplatil celkovo sumu až 10.447,46 eur, pričom ak pri jednotlivých jeho úhradách dochádzalo k započítaniu najskôr na úroky, pokuty a poplatky, je to v rozpore s dobrými mravmi a keďže úver preplatil, žaloba je nedôvodná a preto trvá na jej zamietnutí.

8. Na uvedené žalobca reagoval písomne tak, že predložil amortizačnú tabuľku žiadanú žalovaným, pričom poukázal na § 9 ods.2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch a tvrdil, že pre neplnenie záväzku žalovaného zmluvný vzťah zanikol ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru do ktorého žalovaný o vyhotovenie amortizačnej tabuľky nepožiadaval, preto toto jeho právo zaniklo. K požiadavke žalovaného na členenie splátky poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 17.03.2021. K tvrdeniu žalovaného o výške jeho úhrad uviedol, že zo strany žalovaného došlo k nepochopeniu jednotlivých zložiek bankového výpisu, nakoľko žalovaný mylne spočítava predpísané splátky s vykonanými splátkami, položky s predpísanými splátkami chybne považuje za uhradené, hoci ide o položky, ktoré predstavujú výšku vyúčtovaných položiek a nie položky zaplatené, tieto sú aj odlíšené vo výpise znamienkom mínus a teda sú debetnou položkou, preto je nesprávne tvrdenie žalovaného o úhrade sumy až 10.447,76 eur. Žalobca uviedol svoju argumentáciu, prečo mal pôvodný veriteľ právo započítavať splátky žalovaného v zmysle bodu 5.2 Obchodných podmienok banky spôsobom, akým ich započítaval.

9. Na uvedené žalovaný reagoval písomne tak, že nebol žiadnym spôsobom oboznámený so Všeobecnými obchodnými podmienkami Slovenskej sporiteľne, a.s. pre poskytovanie úverov a povolených prečerpaní privátnym klientom a MIKRO podnikateľom, navyše takýto postup žalobcu a započítavanie splátok na príslušenstvo pohľadávky jednostranne naformulovaný vo VOP neúmerne zhoršuje pozíciu žalovaného. Podľa neho započítavanie splátok uskutočnených žalovaným na výslovne nedohodnuté poplatky, prednostne na úroky je nedôvodné s dopadom na dôvodnosť a výšku samotných nárokov žalobcu uplatnených voči žalovanému, preto trvá na nedôvodnosti žaloby.

10. Žalobca v následnom písomnom vyjadrení označil tvrdenie žalovaného, že nebol oboznámený so Všeobecnými obchodnými podmienkami Slovenskej sporiteľne, a.s. pre poskytovanie úverov a povolených prečerpaní privátnym klientom a MIKRO podnikateľom za nedôvodné, žalovaný vlastnoručným podpisom zmluvy oboznámenie sa s nimi potvrdil. Nemôže byť na ujmu veriteľa ak sa žalovaný ako spotrebiteľ dôkladne vopred neoboznámil so všetkými náležitosťami zmluvy, hoci na to mal dostatok času a možností, pretože k uzavretiu zmluvy nebol nijakým spôsobom nútený. Nezodpovednému a ľahkovážnemu konaniu spotrebiteľa nemožno podľa žalobcu poskytnúť ochranu a úlohou súdov v spotrebiteľských sporoch je poskytnúť spravodlivú ochranu primeranému spotrebiteľovi, pričom primeraný jedinec musí a má byť obozretný vo svojom konaní, nakoľko jeho primárnym pudom je ochrana seba samého. Žalobca preto navrhol žalobe vyhovieť.

11. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na ktorom v rámci postupu podľa § 181 ods.2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) prítomných právnych zástupcov strán upovedomil o tom, že okrem otázok, ktoré strany urobili spornými vo svojich doterajších písomných vyjadreniach, bude sa musieť tak ako v každom spore kde sa uplatňuje postúpená pohľadávka banky zaoberať aj otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vzhľadom na ust. § 92 ods.8 Zákona o bankách, ako aj zákon o spotrebiteľských úveroch, takisto otázkou platnosti, prípadne neplatnosti predčasného zosplatnenia úveru a tak ako v každom spore zo spotrebiteľskej zmluvy tiež otázkou, či nie je tu zákonná prekážka pre vymáhanie práva v podobe premlčania v zmysle § 54a Občianskeho zákonníka. Po poskytnutí priestoru stranám na vyjadrenie sa k daným otázkam právny zástupca žalobcu navrhol za účelom preukázania aktívnej vecnej legitímácie pojednávanie odročiť, čomu súd nevyhovel, nakoľko vzhľadom na všeobecne známu skutočnosť, že otázkou aktívnej vecnej legitímácie sa súd musí zaoberať vždy, a to ex offo, teda aj bez námietky druhej strany (vedomosť o čom sa naviac u žalobcu zastúpeného advokátom nevyhnutne predpokladá) bolo povinnosťou žalobcu túto riadne preukázať už pri podaní žaloby. Súd len pre úplnosť uvádza, že ak právny zástupca žalobcu navrhol pojednávanie odročiť z dôvodu predloženia výziev, ktoré sa vyžadujú zákonom o bankách spolu s doručenkami, tak odhliadnuc od toho, že tieto mali byť bezpodmienečne predložené už spolu so žalobou (žalobca netvrdil, žeby ich bez svojej viny nemohol

predložiť už so žalobou) a neunesenie dôkazného bremena žalobcu v tejto časti už pri podaní žaloby, či najneskôr na pojednávaní v sporovom kontradiktórnom konaní pre ktoré platí zásada koncentrácie (§ 153 CSP) a zásada rozhodnutia spravidla na jedinom pojednávaní (§ 179 ods.1 CSP) nie je v žiadnom prípade dôvodom na odročenie pojednávania, v konečnom dôsledku by v tomto prípade ani predloženie daných výziev s doručenkami nič nemenilo na závere súdu o nedôvodnosti žaloby v celom rozsahu, ako bude zrejmé z ďalšej časti tohto odôvodnenia.

12. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a všetkých písomných vyjadrení strán, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom stranami predložených listinných dôkazov a zistil tento skutkový stav:

13. Nebolo sporné, že dňa 30.10.2014 žalovaný uzavrel v Kežmarku so Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako bankou písomnú zmluvu označenú ako „Zmluva o splátkovom úvere“, predmetom ktorej bolo poskytnutie splátkového spotrebného úveru vo výške 6.000,-eur. Podľa zmluvy žalovaný sa zaviazal splatiť tento úver v mesačných splátkach, ako počet splátok je v zmluve uvedený počet 96, ako výška splátky je v zmluve uvedená suma 124,33 eur s tým, že splatnosť splátok je mesačne k 20. dňu v kalendárnom mesiaci počnúc prvou splátkou splatnou dňa 20.12.2014. V zmluve je uvedený deň konečnej splatnosti úveru 20.11.2022. Celková čiastka spojená s úverom mala byť podľa zmluvy vo výške 11.948,53 eur, pri RPMN 21,07 % a úrokovej sadzbe 17,90 % p.a. - fixnej do splatnosti. Priemerná hodnota RPMN bola uvedená vo výške 16,81 %. V článku I bod 10 zmluvy je uvedené, že ak dôjde k akémukoľvek prípadu porušenia, napr. v prípade nesplácania pohľadávky riadne a včas je banka oprávnená okrem iného vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky a postúpiť pohľadávku. V článku III zmluvy označenom ako Záverečné ustanovenia v bode 3 je uvedené, že dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil so súčasťami úverovej zmluvy, ktorými sú Všeobecné obchodné podmienky, úverové podmienky, Sadzovník a podmienky určené zverejnením, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Ďalej je tam uvedené, že pre účely úverovej zmluvy sa VOP rozumejú Všeobecné obchodné podmienky vydané Bankou s účinnosťou od 1.8.2002 a Úverovými podmienkami Obchodné podmienky banky pre poskytovanie Úverov a Povolených prečerpání Privátnym klientom a MIKRO podnikateľom účinné od 1.7.2007. Vyššie uvedené skutočnosti súd zistil z písomného vyhotovenia predmetnej úverovej zmluvy.

14. Žalobca v spore tvrdil, že ku dňu 22.11.2017 pôvodný veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, na dôkaz čoho predložil súdu „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 23.11.2017 (čl. 24 spisu) spolu s doručenkou. V oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti pôvodný veriteľ žalovanému oznamoval, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 8.1 písm. a) produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s. s účinnosťou od 1.1.2015, preto banka vyhlásila ku dňu 22.11.2017 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy a žiada o uhradenie dlžnej sumy vo výške celkom 7.016,09 eur najneskôr do 15 dní.

15. Žalobca predložil tiež výzvu zo dňa 05.10.2017 adresovanú žalovanému v ktorej mu banka oznámila, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky ku dňu 5.10.2017 vo výške 1.465,65 eur a vyzvala ho dlžnú sumu uhradiť najneskôr do 15 dní od doručenia tejto výzvy s tým, že ak tak neurobí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. Žalobca predložil aj výzvu zo dňa 18.12.2018, v ktorej banka žalovanému oznamovala, že jej pohľadávka zo zmluvy je splatná v celom rozsahu, žalovaný je v omeškaní so splácaním úveru viac ako tri mesiace a výška splatnej a nezaplátenej pohľadávky je ku dňu 18.12.2018 v sume 7.483,11 eur, preto ho vyzýva uhradiť dlžnú sumu s tým, že ak sa tak nestane, bude oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. Dôkaz o doručení, či odoslaní uvedených výziev žalovanému predložený súdu nebol.

16. Podľa bodu 18.14. žalobcom predložených Všeobecných obchodných podmienok klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku alebo nie voči klientovi na tretiu osobu alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky.

17. Žalobca v spore tvrdil, že pohľadávku z úverovej zmluvy voči žalovanému nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22.03.2019 uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, ktorú súdu predložil spolu so žalobou (čl. 12-18) a ktorej

predmetom bola dohoda o odplatnom postúpení pohľadávok so všetkými právami, ktoré sú s nimi spojené (článok V bod 5.1 zmluvy o postúpení pohľadávok) s tým, že pohľadávkou na účely tejto zmluvy sa rozumie (článok II bod 2.1 zmluvy) každá pohľadávka postupcu voči dlžníkovi, vrátane jej príslušenstva uvedená a špecifikovaná v Prílohe č.1 k tejto zmluve, ktorá vznikla z bankových činností vykonávaných postupcom alebo v súvislosti s nimi vrátane pohľadávok zo zmlúv o úvere. Žalobca spolu s touto zmluvou predložil súdu aj jej prílohu č.1 kde sú údaje týkajúce sa pohľadávky z danej zmluvy voči žalovanému a tiež predložil žalovanému adresované oznámenie postupcu - Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 30.03.2019 o postúpení pohľadávky z úverovej zmluvy číslo 5064171629 na žalobcu (čl. 84). Na strane 4 žalobcom predloženej zmluvy o postúpení pohľadávok sa v článku IV označenom ako „Vyhlásenia zmluvných strán“ v bode 4.2 písm. b) nachádza vyhlásenie v zmysle ktorého „Postupca výslovne potvrdzuje, že je oprávnený previesť pohľadávky na postupníka“.

18. Žalobca teda v spore tvrdil, že pohľadávkou z úverovej zmluvy voči žalovanému nadobudol postúpením, pričom na dôkaz predložil zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 22.03.2019 a oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 30.03.2019.

19. Vzhľadom na skutočnosť, že veriteľom s ktorým žalovaný uzavrel úverovú zmluvu na základe ktorej mala vzniknúť žalovaná pohľadávka nebol žalobca ale banka - Slovenská sporiteľňa, a.s. a vzhľadom na tvrdenie žalobcu, že pohľadávka voči žalovanému bola mu postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok, základnou otázkou pre rozhodnutie, ktorú bolo nevyhnutné vyriešiť skôr než by súd pristúpil k samotnému posúdeniu výšky nároku a jeho súdnej vymáhateľnosti bolo vyriešiť si otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Zodpovedanie uvedenej otázky súdom je nevyhnutné vždy, a to ex offo, teda aj bez námietky a bez ohľadu na postoj žalovaného, teda bez ohľadu na to, či sám žalovaný nárok voči nemu uplatnený sporí alebo nie (k tomu podporne pozri napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn.21Co/83/2017 alebo 18Co/101/2017 z ktorých cit.“ Súd prvej inštancie správne preskúmaval vecnú legitímáciu, či už aktívnu (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnu (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), ktorá je imanentnou súčasťou civilného procesu (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009). V opačnom prípade by išlo o zjavný exces v postupe konajúceho súdu, ktorý pri opomenutí vyriešiť kardinálnu otázku, akou je otázka existencie vecnej legitímácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd ex offo viazaný, by bolo protirečenie obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru.- (nález Ústavného súdu SR zo 16. decembra 2014, sp. zn. III. ÚS 266/2014.“

20. Podľa názoru súdu nebola v spore preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu, teda platné postúpenie pohľadávky voči žalovanému, či čo i len jej časti na žalobcu, preto súdu neostávalo iné, než žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť. Pre úplnosť súd uvádza, že ak by aj žalobca bol aktívne vecne legitimovaný, i tak by jeho žaloba musela byť v celom rozsahu zamietnutá, a to z dôvodu premlčania ním uplatneného práva.

21. Ako už bolo opakovane uvedené, veriteľom, s ktorým žalovaný vstúpil do záväzkového úverového vzťahu na základe zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 30.10.2014 (nie je sporné, že šlo o spotrebiteľský úver, úver je aj priamo označený ako spotrebný úver na čokoľvek, súčasťou zmluvy sú štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere a aj žalobca v žalobe uviedol, že šlo o spotrebiteľský úver) bola Slovenská sporiteľňa, a.s., teda banka. Zákonná úprava postúpenia pohľadávky bankou alebo pobočkou zahraničnej banky je obsiahnutá v zákone č.483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“) ako osobitná úprava (lex specialis) pred všeobecnou úpravou (lex generalis) o postupovaní pohľadávok v §§ 524 až 530 Občianskeho zákonníka. Zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré museli byť splnené v čase postúpenia pohľadávky upravoval v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalobcom (teda ku dňu 22.03.2019) § 92 ods.8 zákona o bankách. Podľa tohto zákonného ustanovenia ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávkou zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu87ac) <<https://www.slov->

lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/483/20190301> ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu.87ad) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/483/20190301>> Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom..

22. V zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 8/2018 bol pod číslom R 60/2018 publikovaný judikát so záverom, cit. „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon.“ Vzhľadom na uvedené a tiež z dôvodov, ktoré súd rozvedie ďalej nemôžu byť podľa názoru súdu žiadne pochybnosti, že zákonom o bankách sú odchylné od všeobecných pravidiel o postúpení pohľadávky v Občianskom zákonníku sprísnené pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Pre platné postúpenie pohľadávky banky tak musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky upravené v § 92 ods.8 zákona o bankách, pričom predovšetkým a najmä pohľadávka, alebo jej časť môže byť postúpená bankou len vtedy, ak je splatná a to až po predchádzajúcej písomnej výzve banky, a ak klient napriek nej nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní je v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku.

23. Podmienka splatnosti postupovanej pohľadávky vyplýva aj priamo zo zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa § 17 ods.1 tohto zákona v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok totiž práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu18b) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20190101>> na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20190101>>, banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a

b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

24. Ustanovenie § 92 ods.8 zákona o bankách stanovuje podmienky platnosti postúpenia bankovej pohľadávky. Aj všeobecná zákonná úprava postúpenia pohľadávky v Občianskom zákonníku v § 525 ods. 2 účinná v čase keď malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky (22.03.2019) jasne upravovala, že nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom. V tejto súvislosti potom treba poukázať okrem iného aj na skutočnosť, že zákon o bankách vo svojich ustanoveniach § 2 ods.1 a 2 v spojení s § 3 ods. 1 a 2 a § 5 písm. b) a k) umožňuje bankám, teda držiteľom bankového povolenia poskytovať úvery aj z peňažných prostriedkov získaných od iných osôb vo forme vkladov od verejnosti, čo je zákonom zakázané pre každý subjekt bez bankového povolenia, pričom nepochybne aj v záujme znemožnenia obchádzania tejto zákonnej regulácie zároveň zákon o bankách v § 92 ods.8 (pôvodne § 92 ods.7) striktné reguluje možnosť postupovania pohľadávok z bankových úverov tak, aby jednak nedochádzalo k postupovaniu ešte nesplatených pohľadávok z bankových úverov (teda z tzv. živých bankových úverov), a aby banky a pobočky zahraničných bánk mohli postupovať len svoje pohľadávky zodpovedajúce peňažnému záväzku či časti peňažného záväzku bankového klienta s ktorým je bankový klient v omeškaní nepretržite dlhšia ako 90 kalendárnych dní aj napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky. Teda banky a pobočky zahraničných bánk môžu postupovať svoje splatné pohľadávky alebo splatné časti svojich pohľadávok len za daných, striktné upravených zákonných podmienok. Skutočnosť, že uvedené ustanovenia zákona o bankách (§ 89 a nasl.), vrátane § 92 ods.8 slúžia práve na ochranu klienta a to aj vo vzťahu k platnosti postúpenia pohľadávky jasne preukazuje už to, že celá daná časť zákona o bankách (štrnásť časť) má názov Ochrana klientov a bankové tajomstvo.

25. Vzhľadom na uvedené je potom podľa názoru súdu neprípustné, aby v spotrebiteľskom vzťahu aj vzhľadom na vnútroštátnu normatívnu právnu úpravu ochrany spotrebiteľa (okrem iného pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, § 53 ods.1 až 3 a 5 Občianskeho zákonníka) ako aj európsky systém ochrany spotrebiteľov boli tieto záväzné pravidlá a zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky banky akokoľvek obchádzané, a to napríklad prostredníctvom bankami predformulovaných zmluvných ustanovení vrátane obchodných podmienok, ktoré by bankám umožňovali aby ich pohľadávky, ktoré majú voči bankovým klientom (dlžníkom) postupovali na iné subjekty (postupníkov) v rozpore so zákonnými pravidlami podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa § 2 ods.3 Občianskeho zákonníka účastníci občianskoprávných vzťahov si môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchyľne od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje a ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od neho nemožno odchyliť. Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom síce v zmysle § 89 ods.1 zákona o bankách môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ale to len vtedy ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Odkazová poznámka v § 89 ods.1 zákona o bankách pritom v tejto súvislosti odkazuje okrem iného práve aj na ust. § 53 ods.1 a 4 Občianskeho zákonníka o zákaze neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Podľa § 53 ods.4 písm. b) Občianskeho zákonníka účinného ku dňu uzavretia úverovej zmluvy (30.10.2014) sa pritom za neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve považuje aj ustanovenie, ktoré dovoľuje dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožiteľnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa. Odchylné dojednanie strán o postúpení pohľadávky vo Všeobecných obchodných podmienkach je preto podľa názoru súdu neprijateľné a neplatné.

26. Zhrnúc vyššie uvedené súd je teda toho názoru, že postúpenie bankovej pohľadávky, ktoré je v rozpore so zákonnými pravidlami podľa § 92 ods.8 zákona o bankách je právnym úkonom odporujúcim zákonu, a tým absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

27. V súvislosti so svojim názorom, že ust. § 92 ods.8 zákona o bankách normuje podmienky platnosti postúpenia pohľadávky súd dáva do pozornosti aktuálny rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.3.2018 sp.zn.7Cdo/26/2017. V zmysle uvedeného rozhodnutia totiž podmienky podľa § 92 ods.8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ).

28. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach sa preto takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka, nehovoriac o tom, že v tu súdenom spore postupníkom je obchodná spoločnosť špecializujúca sa práve na hromadné vymáhanie postúpených pohľadávok, ako je súdu známe z jeho činnosti.

29. S poukazom na vyššie uvedené žalobe žalobcu nemohlo byť vyhovené už len preto, lebo žalobca nepreukázal zákonné podmienky postupiteľnosti bankovej pohľadávky v zmysle vyššie citovaného § 92 ods.8 zákona o bankách. Nepreukázal totiž, že išlo o pohľadávku splatnú. Súd oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 23.11.2017 považuje za neplatný právny úkon, a to jednak z dôvodu, že podľa názoru súdu toto vôbec nespĺňa náležitosti platného právneho úkonu v zmysle § 37 a § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka. Odhliadnuc od uvedeného platné nemohlo byť aj preto, lebo pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru vôbec neboli splnené zákonné podmienky pre predčasné zosplatenie úveru, chýbalo omeškanie dlžníka, keďže uhradenými splátkami mal žalovaný v tomto prípade istinu bezúročného a bezpoplatkového úveru splatnú v tom čase riadne uhradenú. Navyše ak by aj išlo o platný právny úkon a nejednalo by sa o bezúročný a bezpoplatkový úver, i tak by žaloba žalobcu musela byť zamietnutá, a to z dôvodu premlčania.

30. Zákonné podmienky pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, v čase kedy malo k vyhláseniu predčasnej splatnosti dôjsť (22.11.2017) upravoval § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka podľa ktorého ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20160701>>najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

31. Predčasné zosplatnenie pohľadávky musí spĺňať zákonné znaky, náležitosti a podmienky bezvadnosti právneho úkonu. Musí spĺňať požiadavku jasnosti, určitosti a zrozumiteľnosti. Súd v tejto súvislosti podporne poukazuje napr. na Veľký komentár k Občianskemu zákonníku autorov Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. §1 - 450, 2. vydanie, Praha: C.H.Beck, 2019. 636 s. z ktorého cit. "Keďže predčasné zosplatnenie pohľadávky dodávateľom je jednostranným adresovaným hmotnoprávnym úkonom, je nevyhnutné, aby tento obsahoval aj jednoznačné, jasné a určité a rovnako nezameniteľné skutkové a právne odôvodnenie jeho urobenia smerom k právnemu postaveniu spotrebiteľa a trvaniu spotrebiteľského záväzku. Akýkoľvek úkon, ktorým je dotknutý spotrebiteľský záväzok a ktorý sa týka práv a povinností spotrebiteľa, musí byť aj náležite odôvodnený. Požiadavka odôvodnenia je daná práve titulom, aby sa spotrebiteľ nielen adekvátne oboznámil s dôvodmi konania na strane dodávateľa, ale aby sa mohol vo vzťahu k jednostrannej zmene zmluvných pomerov aj adekvátne brániť. Požiadavka na odôvodnenie jednostranného konania dodávateľa, ktoré napĺňa znaky jednostrannej zmeny zmluvných podmienok, plynie aj z ostatnej judikatúry Súdneho dvora EÚ, konkrétne z rozsudku vo veci C-92/11, RWE Vertrieb AG v.Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen EV, a rovnako z rozsudku Súdneho dvora v spojených veciach C-359/11 a C-400/11, Alexandra Schulz v.Technische Werke Schussental GmbH und Co.KG a Josef Egbinghoff v.Stadtwerke Ahaus GmbH. Medzi uvedenými situáciami vidíme nevyhnutnú analógiu, ktorú medzičasom z hľadiska nevyhnutnosti odôvodnenia vyhlásenia predčasnej splatnosti potvrdzuje aj súdna prax."

32. Krajský súd v Prešove v rozsudku zo dňa 28.06.2018 sp.zn.6Co/26/2017 vo vzťahu k náležitostiam zosplatnenia dlhu uviedol, že "taký právny úkon, akým je zosplatnenie celého dlhu by mal obsahovať dôležitý údaj a to identifikáciu tej nezaplatennej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. Práve totiž od splatnosti tejto splátky sa začína počítat' premičacia doba podľa §103 OZ. Preto možno celkom opodstatnene konštatovať nad rámec potreby pre rozhodnutie v merite veci, že právny úkon, ktorým veriteľ zosplatnil celý dlh je na úkor určitosti nejasný, vyvoláva otázky a preto neplatný pre jeho neurčitost' (§37 ods.1 OZ)".

33. Uvedený názor potvrdený bol aj v ďalších rozhodnutiach Krajského súdu v Prešove (viď napr. rozsudok zo dňa 29.10.2019 sp.zn.20Co/90/2019, bod 17 jeho odôvodnenia).

34. V danom prípade banka v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 23.11.2017 (čl. 24 spisu) žalovanému oznámila len to, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre Hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s. s účinnosťou od 1.1.2015, preto vyhlásila mimoriadnu splatnosť ku dňu 22.11.2017.

35. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru tu podľa názoru súdu neobsahovalo jednoznačné, jasné a určité a rovnako nezameniteľné skutkové a právne odôvodnenie jeho urobenia smerom k právnemu postaveniu spotrebiteľa a trvaniu spotrebiteľského záväzku. Jednak (v prípade, že dôvodom bolo omeškание spotrebiteľa) vôbec neobsahovalo dôležitý údaj, a to identifikáciu tej nezaplatennej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu, dokonca vôbec neuvádzalo ani to, aké konkrétne „porušenie“ malo viesť k tomuto úkonu, teda zo samotného oznámenia ani nevyplýva, že týmto dôvodom malo byť práve omeškание spotrebiteľa. Oznámenie uvádza „Porušenie“ v zmysle bodu 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre Hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s. s účinnosťou od 1.1.2015 avšak podľa úverovej zmluvy (článok III bod 3) jej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky, úverové podmienky, Sadzobník a podmienky určené zverejnením a pre účely úverovej zmluvy sa VOP rozumejú Všeobecné obchodné podmienky vydané Bankou s účinnosťou od 1.8.2002 a Úverovými podmienkami Obchodné podmienky banky pre poskytovanie Úverov a Povolených prečerpaní Privátnym klientom a MIKRO podnikateľom účinné od 1.7.2007, pričom aj so žalobou žalobca predložil len VOP účinné od 01.08.2002 a Obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne, a.s. pre poskytovanie Úverov a Povolených prečerpaní

Privátnym klientom a MIKRO podnikateľom a teda žalobca vôbec nepreukázal, že k zosplatneniu došlo podľa zmluvných ustanovení, ktoré by boli obsahom právneho vzťahu medzi bankou a žalovaným. Žalobca vôbec nepreukázal ani netvrdil, či, kedy a na základe čoho mali sa súčasťou zmluvného vzťahu stať produktové obchodné podmienky na ktoré zosplatnenie odkazuje, avšak i keby boli súčasťou zmluvného vzťahu (čo preukázané nebolo), nič to nemení na tom, že zosplatnenie vôbec neobsahuje jednoznačné, jasné a určité a rovnako nezameniteľné skutkové odôvodnenie jeho urobenia, vôbec neuvádza, čo konkrétne je jeho dôvodom, ak je to omeškanie, neobsahuje identifikáciu tej nezaplatenej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu, preto podľa názoru súdu je podľa § 37 ods.1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods.9 tohto zákona absolútne neplatné. Akýkoľvek úkon, ktorým je dotknutý spotrebiteľský záväzok a ktorý sa týka práv a povinností spotrebiteľa, musí byť aj náležite odôvodnený. Požiadavka odôvodnenia je daná práve tým, aby sa spotrebiteľ nielen adekvátne oboznámil s dôvodmi konania na strane dodávateľa, ale aby sa mohol vo vzťahu k jednostrannej zmene zmluvných pomerov aj adekvátne brániť. Ak nie je uvedená napr. splátka, pre nezaplatenie ktorej sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu, potom spotrebiteľ nevie posúdiť splnenie zákonných podmienok pre predčasné zosplatnenie úveru, nevie sa voči nemu adekvátne brániť, nevie kedy vzhľadom na § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka začne plynúť premlčacia doba celého zročného dlhu. Ak by stačilo urobiť vyhlásenie predčasnej/mimoriadnej splatnosti úveru oznámením tejto vety s poukazom na nejaké porušenie (ktoré si spotrebiteľ má len sám odvodiť štúdiom ďalších dokumentov pri ktorých žalobca ani nepreukázal, že boli súčasťou zmluvného vzťahu) bez konkrétneho vymedzenia jeho dôvodu a v prípade omeškania bez konkrétneho uvedenia, ktorá splátka je tou splátkou, s ktorou spotrebiteľ podľa dodávateľa je viac ako 3 mesiace v omeškaní a pre ktorú sa právo zosplatnenia úveru využíva, potom by to bol sám spotrebiteľ a v prípade súdneho sporu až súd, ktorý by mal ex offo vykonať audit stavu skutkového a právneho vzťahu medzi účastníkmi konania a vyhladávať dôvod oprávnenosti tohto úkonu, pričom by mohol dôjsť aj k dôvodom, na ktoré dodávateľ pri vykonaní tohto úkonu ani nepomyslel, čo je neprípustné. Súd preto už z uvedených dôvodov oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti považuje za absolútne neplatný právny úkon.

36. Avšak i keby toto oznámenie bolo obsahovo perfektné, určité a zrozumiteľné, i tak by nemohlo byť platné, lebo pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru žalovaný v čase jeho uskutočnenia vôbec nebol v omeškaní.

37. Súd sa z dôvodov nižšie uvedených stotožňuje s právnym názorom žalovaného, že jednalo sa v danom prípade o bezúročný a bezpoplatkový úver. Uvedené tak malo za následok, že žalovanému pri dohodnutom počte 96 mesačných splátok splatných od 20.12.2014 do 20.11.2022 vznikla povinnosť hradiť splátky vo výške len 62,50 eur mesačne očistenej od úrokov a poplatkov (6.000 eur : 96 splátok). Do dňa predčasného zosplatnenia úveru (22.11.2017) mal mať takto žalovaný uhradených 36 splátok po 62,50 eur (splatných od 20.12.2014 do 20.11.2017), teda sumu 2.250,-eur, pričom z prehľadu splácania úveru predloženého samým žalobcom v jeho vyjadrení k odporu žalovaného vyplýva, že do 22.11.2017 žalovaný uhradenú mal sumu 3.058,48 eur, teda vôbec nebol v omeškaní, ktoré by oprávňovalo veriteľa úver predčasne zosplatniť. V omeškaní dokonca nebol ani ku dňu postúpenia pohľadávky banky (ku dňu 22.03.2019 uhradených mal mať 52 splátok bezúročného a bezpoplatkového úveru po 62,50 eur, teda sumu 3.250,-eur, pričom uhradenú podľa vyjadrenia žalobcu mal vtedy sumu 4.758,48 eur), teda absentovala aj zákonná podmienka postupiteľnosti bankovej pohľadávky v zmysle § 92 ods.8 zákon o bankách v podobe ...omeškania klienta so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke.

38. Negatívne dôsledky bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a z nej sa odvíjajúcej nesprávnej predstavy veriteľa o výške mesačnej splátky zatážujú veriteľa, idú na jeho vrub, on pripravil zmluvu a vymedzil v nej náležitosti spôsobom odporujúcim § 9 ods.2 zákona o spotrebiteľských úveroch, preto nemohol úver predčasne zosplatniť ani platne postúpiť pohľadávku voči žalovanému na žalobcu.

39. Úver je podľa názoru súdu bezúročný a bezpoplatkový preto, lebo zmluva neobsahuje správne uvedené náležitosti podľa § 9 ods.2 písm. j) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu jej uzavretia (30.10.2014) (teda ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami

spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia) preto podľa § 11 ods.1 písm. b) a d) tohto zákona úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

40. V zmluve údaje o výške splátky, RPMN a celkovo splatnej čiastke úveru nie sú uvedené v správnej, požiadavke zákona zodpovedajúcej výške, preto nemožno na ne prihliadnuť a hľadá sa na ne ako keby tam neboli uvedené vôbec (k tomu podporne pozri napr. aktuálny rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 13.12.2017 sp.zn.10Co/27/2017, najmä body 36 a 37 jeho odôvodnenia). Paragraf 9 zákona o spotrebiteľských úveroch je uvedený pod názvom- informácie a práva týkajúce sa zmlúv o spotrebiteľskom úvere. Jeho účelom teda je spotrebiteľa pravdivo informovať o reálnych, skutočnosti zodpovedajúcich parametroch úveru a jeho právach. To že tam nestačí uviesť akýkoľvek údaj, aby požiadavka zákona bola formálne naplnená, ale korektný, zrozumiteľný, určitý a pravdivý údaj je zrejme aj z toho, že zákon jednotlivé údaje jasne a konkrétne špecifikuje a definuje v § 2 - vymedzenie pojmov, pričom aj z § 4 zákona - poskytovanie informácií pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že aby účel a požiadavka zákona bola naplnená, musí ísť o pravdivé a úplné informovanie spotrebiteľa. Koniec koncov, úplne jasne a výslovne to potvrdzuje priamo zákon, nakoľko v zmysle § 11 ods.1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch je úver bezúročný a bez poplatkov ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Zákon teda rozlišuje, upravuje a sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru postihuje tak prípad, keď RPMN v zmluve uvedená nie je vôbec (§ 11 ods.1 písm. b/) ako aj prípad, keď údaj o RPMN síce v zmluve uvedený je, ale nesprávne v neprospech spotrebiteľa (§ 11 ods.1 písm. d/).

41. Ak zákon o spotrebiteľských úveroch ako podstatnú náležitosť zmluvy predpisoval vyššie uvedené údaje tak je zrejme, že tieto museli byť jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom uvedené priamo v takejto zmluve, teda v čase, keď sa spotrebiteľ rozhoduje či na dané jej podmienky pristúpi alebo sa rozhodne prípadne pre iný úver od iného poskytovateľa, preto ich všetky musí poznať v tomto čase a nemohli byť nahradené dodatočným „doinformovaním“ spotrebiteľa o podmienkach úverovej zmluvy. Žalobcom predložená zmluva o spotrebiteľskom úvere má pritom podobu predtlaččeného formulároveho tlačiva, pripraveného bankou na jej hlavičkovom papieri. Je teda zrejme, že aj nedodržanie zákonných náležitostí zmluvy tu ide najmä na vrub veriteľa, ktorý ako profesionál daný formulár pripravil a de facto sám zvolil spôsob, akým sa bude snažiť naplniť náležitosti zmluvy predpísané zákonom. To sa ale v súdnej veci nepodarilo, lebo časť tam uvedených zákonom predpísaných náležitostí je uvedená nesprávne (RPMN a údaj o celkovej čiastke ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť ako aj údaj o výške splátok).

42. K zákonom vyžadovaným náležitostiam zmluvy (výška splátok, RPMN a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vrátane uvedenia všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN) je treba uviesť, že priamo v zmluve, v jej základných podmienkach je jasne uvedené, že mesačných splátok je 96 a výška mesačnej splátky je 124,33 eur. Uvedené priemerný spotrebiteľ nemôže chápať inak ako tak, že úver má splatiť 96-imi splátkami po 124,33 eur a že z týchto predpokladov potom bude vychádzať aj výpočet RPMN a celkovo splatnej čiastky, ktorá by tak bola 11.935,68 eur (96 x 124,33 eur). Aj podľa predložených Obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s. pre poskytovanie úverov a povolených prečerpaní klientom a MIKRO podnikateľom (článok 5 bod 5.1) „pohľadávku banky spláca dlžník pravidelnými splátkami, s periodicitou dohodnutou v základných podmienkach úverovej zmluvy“ pričom podľa ich článku 5.5.1 úver sa spláca vo výške splátky, v periodicite a ku dňu splatnosti splátky v zmysle úverovej zmluvy a úverových podmienok. Zo základných podmienok zmluvy samotnej (časť I zmluvy) pritom nijako nevyplýva, žeby výška niektorej zo 96 dohodnutých splátok mala byť iná ako 124,33 eur. Ak by tomu tak bolo, muselo by to v zmluve byť výslovne uvedené, čo nie je.

43. Z pohľadu požiadavky zákona na transparentnosť, jasnosť, určitosť, zrozumiteľnosť a nerozpornosť vyjadrenia náležitostí zmluvy je potom absolútne nedôvodná a neprijateľná argumentácia žalobcu, že v skutočnosti len prvých 95 splátok bolo vo výške 124,33 eur a že v súlade s bodom 5.3.3 Úverových podmienok „výška poslednej splátky bude tvorená zostatkom pohľadávky banky“ a preto posledná splátka predstavovala sumu 137,18 eur, čo malo vplyv aj na údaj o celkovo splatnej sume. Ak aj sám žalobca potvrdil, že v skutočnosti len výška splátky číslo 1 až 95 bola 124,33 eur, pričom výška splátky číslo 96 mala byť 137,18 eur, potom podľa názoru súdu o nedodržaní zákonnej náležitosti v podobe uvedenia správnej výšky splátky (a to priamo v zmluve) nemôže byť pochýb. Ak mala byť výška poslednej splátky v inej výške, potom to malo byť jasne a zrozumiteľne uvedené v základných podmienkach zmluvy, ktoré spotrebiteľa zaujímajú najviac (teda že splátky 1 až 95 budú vo výške

124,33 eur a splátka č.96 v inej výške), lebo potom ide o neurčité (§ 37 dos.1 Občianskeho zákonníka), nezrozumiteľné a neplatné vyjadrenie náležitosti zmluvy ak v základných podmienkach zmluvy je na jednej strane uvedené, že splátok je 96 vo výške 124,33 eur a až a len v úverových podmienkach ako súčasťou tej istej zmluvy má byť v rozpore s tým uvedené, že výška poslednej splátky bude iná, a nie je ani tam uvedené aká. Nemožno precizovanú úpravu náležitostí zmluvy o úvere sankcionovanú v prípade jej nedodržania bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru a slúžiacu na ochranu spotrebiteľa platne naplniť vtedy, ak v zmluve sa uvedie pri jasnom uvedení počtu splátok 96 jedna výška mesačnej splátky a neuvedie sa tam, že v skutočnosti posledná splátka (majúca vplyv na výšku RPMN a celkovo splatnej sumy) bude v úplne inej výške.

44. Ak je priamo v zmluve, v tej jej časti ktorá identifikuje parametre úveru (tu je ňou článok I zmluvy) a ktorá spotrebiteľa logicky zaujíma najviac a možno predpokladať a rozumne očakávať, že venuje jej najväčšiu pozornosť jasne uvedené, že úver bude splácaný mesačnými splátkami vo výške 124,33 eur mesačne v počte 96, potom nemožno tam uvedený nesprávny údaj o RPMN a celkovo splatnej sume, ktorý nezodpovedá prepočtu tejto výšky a počtu splátok obhájiť úverovými podmienkami, kde je uvedená úplne iná výška poslednej splátky. Ak už v základných podmienkach úveru veriteľ uviedol ako celkovo splatnú sumu spojenú s úverom sumu 11.948,53 eur, teda vychádzajúcu z výšky 95 splátok po 124,33 eur a poslednej splátky 137,18 eur, potom je nepochopiteľné, prečo priamo tam neuvedol údaj o tejto odlišnej výške poslednej splátky. Zo zmluvy tak ani nie je zrejmé a zrozumiteľné, aké vlastne všetky predpoklady boli použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov.

45. V zmysle § 9 odst. 2 písm. j/ citovaného zákona o spotrebiteľských úveroch náležitosťou zmluvy musí byť aj údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy. Veriteľ v základných podmienkach zmluvy uviedol celkovú čiastku spojenú s úverom 11.948,53 eur, no ide o nesprávnu sumu a nesprávny údaj, ak ten absolútne nekorešponduje s prepočtom výšky a počtu splátok úveru uvedených v tých istých základných podmienkach (124,33 eur x 96 sa rovná 11.935,68 eur). Ak dlžník podľa základných podmienok zmluvy mal hradiť 96 mesačných splátok po 124,33 eur ako je to jasne a výslovne uvedené v časti I. zmluvy, potom by mal zaplatiť po celú dobu trvania úverového vzťahu sumu spolu 11.935,68 eur a teda inú sumu ako je veriteľom uvádzaných 11.948,53 eur. Ak celková čiastka úveru skutočne mala byť 11.948,53 eur tak, ako je to uvedené v zmluve, tak potom je to len potvrdením toho, že zmätočne a v rozpore s realitou je uvedená výška mesačných splátok (nakoľko podľa základných podmienok zmluvy súhrnná výška každej jednej mesačnej splátky mala byť rovnaká), čo v zmysle § 9 ods.2 písm. k) a § 11 ods.1 písm. b) zákona je len ďalší dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

46. Nemôže ísť o platné naplnenie zákonných náležitostí zmluvy ak tieto sú uvedené nezrozumiteľne, neurčito, tak, že jeden údaj odporuje druhému. Zmätočné, vzájomne si odporujúce vyjadrenie náležitostí zmluvy by i pri absencii výslovnej úpravy v zákone o spotrebiteľských úveroch spôsobovalo neplatnosť tejto časti zmluvy v zmysle ustanovení § 37 ods.1 a § 41 Občianskeho zákonníka keďže použitie zákona o spotrebiteľských úveroch nijako nevyklučuje aplikáciu kódexových ustanovení o vadnosti právnych úkonov (najmä § 37, § 39 Občianskeho zákonníka). Ten istý údaj (celková čiastka úveru) je totiž potom vyjadrený v zmluve dvomi rozdielnymi sumami, a to sumou 11.948,53 eur pri údají „Celková čiastka spojená s úverom“ a sumou 11.935,68 eur získanou vynásobením počtu a výšky tam uvedených splátok (96x124,33 eur). Z údajov uvedených v časti I zmluvy kde je jasne uvedené, že platiť sa bude 96 mesačných splátok v rovnakej výške 124,33 eur nie je absolútne zrejmé, prečo pri takýchto parametroch úveru by mala byť celková čiastka úveru 11.948,53 eur, keď sa tam netvrdí, že v skutočnosti výška poslednej splátky má byť iná, hoci údaj o celkovo splatnej sume a RPMN z nej už vychádza.

47. Preto úver je pre nesprávne uvedenie výšky splátky, celkovo splatnej sumy a RPMN v neprospech spotrebiteľa (lebo výpočet RPMN zjavne vychádzal z takej výšky poslednej splátky ktorá je v rozpore so zmluvou) bezúročný a bezpoplatkový.

48. Podľa rozsudku Súdneho dvora- tretia komora z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej, článok 23 smernice 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

Podľa názoru súdu nemôže byť pochyb o tom, že nesprávne, zavádzajúce uvedenie výšky mesačnej splátky, celkovej čiastky k zaplateniu a RPMN v zmluve môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah jeho záväzku, preto nenapĺňa požiadavku zákona ani Smernice.

49. O tom, že ide o kľúčové údaje (RPMN a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť) svedčí koniec koncov aj to, že aj po novele zákona o spotrebiteľských úveroch uskutočnenej zákonom č.279/2017 Z.z. ktorá zohľadňuje závery Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová, na ktorý aj žalobca poukázal vo svojom vyjadrení a ktorá v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, a to práve za účelom zabezpečenia súladu so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len "smernica 2008/48/ES") ostáva správne uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov a uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť podmienkou vzniku nároku veriteľa na úroky a poplatky. Aj po tejto novele sa totiž za bezúročný a bez poplatkov bude považovať úver, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa a ak tam nie je uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť.

50. Keďže účelom zvýšenej ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľských vzťahoch premietnutej okrem iného aj do precizovanej úpravy náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v § 9 ZoSÚ je práve vyvažovanie nerovnováhy spočívajúcej v prevahe dodávateľa ako profesionála pri poskytovaní úverových služieb, tak je zjavné, že uvádzanie náležitostí zmluvy o úvere spôsobom, ktorý je nezrozumiteľný a zavádzajúci, keď napr. tak ako tu je v zmluve uvedený nesprávny a zavádzajúci údaj o výške splátok, celkovej splatnej čiastke a nesprávny je údaj o RPMN túto nerovnováhu nevyvažuje, ale naopak podstatne prehľbuje na úkor spotrebiteľa a je tak v priakom rozpore s účelom spotrebiteľskej ochrany.

51. V danom prípade teda žalovaný ku dňu 22.11.2017 nemeškal so splátkami bezúročného a bezpoplatkového úveru, neboli splnené zákonné podmienky pre platné vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru bankou, ktoré ani samo osebe nespĺňa náležitosti platného právneho úkonu a preto nebolo preukázané splnenie zákonných podmienok postupiteľnosti bankovej pohľadávky v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách (že išlo o úver splatný, resp. že klient banky vôbec by bol v omeškaní, čo tu žalovaný nebol).

52. Čo sa týka predloženého oznámenia postupcu - Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 30.03.2019 dlžníkovi o postúpení pohľadávky, k tomu súd uvádza nasledovné. Súdu je dobre známe rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/210/2001, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Avšak toto rozhodnutie je tu nepoužiteľné, lebo týkalo sa postúpenia pohľadávky pri zmluve o dielo v obchodnom záväzkovom vzťahu a nie postúpenia pohľadávky banky na nebankový subjekt v spotrebiteľskom vzťahu v nadväznosti na posudzovanie dodržania zákonných podmienok § 92 ods.8 zák. o bankách. Koniec koncov, rovnaký názor k uvedenej otázke aktuálne zaujal aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn.1Cdo/147/2017 v ktorom vo vzťahu k uvedenému judikátu uviedol, že jeho závery v súčasnosti nie je možné aplikovať v oblasti spotrebiteľského práva, ktoré spočíva na diametrálne odlišných (až protichodných) princípoch ako právo obchodné. Podľa Najvyššieho súdu uvedený judikát primárne rozoberá notifikačnú povinnosť (denunciáciu) s dôrazom na to, ako vplýva toto oznámenie (táto právna skutočnosť) na zmenu v obsahu záväzku vo vzťahu k dlžníkovej povinnosti plniť v obchodnoprávnom spore. Tu však treba mať na zreteli, že uvedený judikát nevyklučuje (a ani nemôže) možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, najmä v prípade, keď samotná právna úprava postúpenia pohľadávky podľa OZ obsahuje ustanovenia o zákaze postúpenia (§ 525 OZ). Je preto logické, že ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi.

53. Pokiaľ ide o posúdenie veci upomínacím súdom a vydaný platobný rozkaz, uvedené nič nemenilo na povinnosti tunajšieho súdu preskúmať ex offa zákonné podmienky pre postúpenie bankovej pohľadávky. Rozhodnutie upomínacieho súdu nie je pre tunajší súd nijako záväzné a absolútne ho nezbavuje povinnosti preskúmať vo vzťahu k nároku voči žalovanému aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu. Pre naplnenie princípu právnej istoty v právnom štáte je v článku 2 ods.2 základných princípov CSP poukázané na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, pričom aktuálne najvyššia súdna

autorita všeobecného súdnicstva v Slovenskej republike (Najvyšší súd SR) zaujala k danej otázke v rozsudkoch 7Cdo/26/2017 a 1Cdo/147/2017 (viď už spomínaný judikát R 60/2018) jednoznačné a rovnaké stanovisko, z akého vychádzal aj súd v tu prejednávanej spore a síce že podmienky podľa § 92 ods.8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ). S poukazom na článok 2 základných princípov Civilného sporového poriadku súd uvádza, že v okolnostiach tu súdeného sporu nenašiel žiadne relevantné a presvedčivé argumenty pre odklon od uvedených záverov Najvyššieho súdu SR s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje.

54. Neobstála by ani prípadná argumentácia o „dohode“ umožňujúcej postúpenie pohľadávky odchylné od podmienok § 92 ods.8 zákona o bankách, akou tu má byť dojednanie v bode 18.14 žalobcom predložených Všeobecných obchodných podmienok (keďže článok I bod 10 samotnej zmluvy len všeobecne hovorí o práve postúpiť pohľadávku, a teda tam nejde o dohodu o odchylnom dojednaní podmienok postúpenia). Dohoda s takými zásadnými následkami, akými by malo byť obídienie striktného zákonného rámca postúpenia bankových pohľadávok uzatvorená so spotrebiteľom na ochranu ktorého dané ustanovenia práve slúžia, ak by mala byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie by musela byť výsledkom jednoznačne danej a preukázanej slobodnej vôle oboch zmluvných strán vyžadujúcej informáciu o tom, čo uzatvorenie konkrétneho právneho úkonu znamená. Podľa názoru súdu tieto náležitosti v žiadnom prípade nemôže spĺňať takéto jednostranne pripravené, individuálne nevyjednané a vopred predtlačené prehlásenie veriteľa v obchodných podmienkach, ktoré dlžník zjavne nemal možnosť ovplyvniť či vylúčiť. Navyše súd tu dáva do pozornosti, že obdobná zmluvná podmienka s absolútne rovnakým významom ako je tu bod 18.14 Všeobecných obchodných podmienok zmluvy o úvere už bola súdmi právoplatne judikovaná ako neprijateľná zmluvná podmienka v spotrebiteľskej zmluve Slovenskej sporiteľne, a.s. (viď rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn.7Co/199/2016) čo má okrem iného dôsledky v zmysle § 53a Občianskeho zákonníka.

55. Aj v množstve iných rozhodnutí krajských súdov bola táto dohoda označená za neprijateľnú a neplatnú s čím sa súd stotožňuje (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn.11Co/107/2017, alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.18Co/33/2018 či Krajského súdu v Trenčíne sp.zn.6Co/463/2017).

56. Súd opäť pripomína, že žalovaný so splácaním záväzku z bezúročného a bezpoplatkového úveru ku dňu postúpenia pohľadávky ani nebol v omeškaní, preto neprichádzalo do úvahy platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách a § 17 ods.2 zákona o spotrebiteľských úveroch. S poukazom na všetko uvedené preto súd žalobu žalobcu proti žalovanému v celom rozsahu zamietol, lebo nebola preukázaná aktívna vecná legitímáciu žalobcu na súdne uplatnenie tvrdenej pohľadávky, na čo súd musel prihliadnuť ex offo.

57. Navyše, odhliadnuc od uvedeného, aj keby predčasné zosplatnenie úveru bankou bolo platné, aj keby úver nebol bezúročný a bezpoplatkový a keby žalobca bol aktívne vecne legitímovaný, i tak by súd musel jeho žalobu v danom prípade zamietnuť z dôvodu premlčania.

58. Podľa § 54a Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 343/2018 Z. z., ktorým sa dopĺňa zákon č.40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov účinného od 5.12.2018 premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

59. Podľa § 879v Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 343/2018 Z. z., ktorým sa dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov účinného od 5.12.2018, konanie, predmetom ktorého je pohľadávka vzniknutá zo spotrebiteľskej zmluvy, začaté pred účinnosťou tohto zákona, sa dokončí podľa doterajších predpisov.

60. Podľa § 100 ods. 1a 2 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka.

Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

61. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

62. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

63. Vzhľadom na začatie súdneho konania dňa 20.03.2020 (doručenie žaloby upomínaciu súdu), t. j. po nadobudnutí účinnosti zákona č. 343/2018 Z. z., ktorým sa dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (5.12.2018), bolo v zmysle § 54a Občianskeho zákonníka v spojení s vyššie citovaným § 879v Občianskeho zákonníka povinnosťou súdu aj ex offo skúmať, či v danom prípade žalobca, resp. pôvodný žalobca uplatnil na súde pohľadávku vyplývajúcu zo spotrebiteľského vzťahu predtým, ako došlo k jej premlčaniu. Uvedené jasne potvrdzuje zámer zákonodarcu vyjadrený v dôvodovej správe k zákonu č. 343/2018 Z. z., z ktorej vyplýva, že prijatá právna úprava zavádza osobitnú úpravu uplatňovania premlčaných nárokov zo spotrebiteľských zmlúv v reakcii na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 11/2016-60, zo dňa 7. februára 2018. Pri subjektívnych majetkových právach zo spotrebiteľskej zmluvy považuje zákonodarcu za opodstatnené, aby sa po uplynutí premlčacej doby tieto práva dostali „ex lege“ do polohy naturálnych záväzkov. Po uplynutí premlčacej doby, najmä s ohľadom na súčasný stav trhovej ekonomiky, niet z pohľadu štátnej moci záujmu hodného ochrany podporovať vynucovanie plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy, ak sa právo niektorej zo strán premlčalo. Významom inštitútu premlčania nie je automatické oslobodenie dlžníka od plnenia záväzku, ale vytvorenie priestoru pre to, aby dlhy plynúce zo spotrebiteľských zmlúv boli vymáhané len v rozumnom a primeranom čase a dlžník nebol nútený prostriedkami s prvkami štátneho donútenia zaplatiť dlh, vo vzťahu ku ktorému uplynulo značné časové obdobie, v dôsledku čoho by mohla byť oslabená jeho pozícia napríklad v tom, že už nebude disponovať dôkazmi. Zároveň sa vylučuje kondícia, t.j. v prípade dobrovoľného plnenia premlčaného dlhu dlžníkom sa prijaté plnenie nepovažuje za bezdôvodné obohatenie (§ 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Za vymáhanie premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy sa v tomto kontexte rozumie súdne konanie, exekučné konanie a rozhodcovské konanie. Nemožnosť vymáhania premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy zohľadňuje dynamickosť spotrebiteľského prostredia a vedomie tohto rizika bude oprávnené motivovať veriteľov vymáhať svoje pohľadávky čo najskôr. Táto právna úprava sa z dôvodu predchádzania prípadnej nerovnosti vzťahuje na obe strany spotrebiteľského vzťahu, t.j. na spotrebiteľa aj na dodávateľa.

64. Za predpokladu, žeby úver nebol bezúročný a bez poplatkov, ako tvrdil žalobca a žeby predčasné zosplatnenie úveru právnym predchodcom žalobcu bolo perfektné a platné, tak potom vzhľadom na skutočnosť, že predčasné zosplatnenie ani jemu prechádzajúca výzva neuvádzali splátku, pre nezaplatenie ktorej k nemu došlo, vychádzajúc z obsahu žalobcom predloženého prehľadu splátok a úhrad, výzvy zo dňa 05.10.2017 a oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 23.11.2017 bolo potrebné za splátku, od zročnosti ktorej bolo tu treba v zmysle § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka počítať začiatok plynutia premlčacej doby považovať prvú neuhradenú splátku. Aj podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn.19CoCsp/33/2020 (bod 29 odôvodnenia) „ak teda v konaní nebolo preukázané, pre ktorú konkrétnu splátku došlo k zosplatneniu úveru, bolo správne, keď súd prvej inštancie pri počítaní plynutia premlčacej doby vychádzal z prvej nezaplatennej splátky“.

65. Výzva zo dňa 5.10.2017 (čl. 72 spisu) predchádzajúca zosplatneniu uvádzala, že žalovaný ku dňu 5.10.2017 bol v omeškaní so splácaním pohľadávky banky vo výške 1.465,65 eur (čo by zodpovedalo omeškaniu s viac ako 11-imi mesačnými splátkami) a teda prvá nezaplatená splátka splatná bola dávno pred dňom, od ktorého do podania žaloby prešli tri roky. V každom prípade, vychádzajúc z obsahu zmluvy mal žalovaný prvú splátku zaplatiť dňa 20.12.2014 a ďalšie potom vždy k 20. dňu toho ktorého ďalšieho mesiaca až do novembra 2022. Do 20. januára 2017 mal mať žalovaný, ak by sme vychádzali z výšky splátky 124,33 eur zaplatenú sumu 3.232,58 eur (26 mesiacov x 124,33 eur) a do 20.februára 2017 (posledná splátka splatná tri roky pred podaním žaloby) sumu 3.356,91 eur. Podľa prehľadu žalobcu zaplatenú mal do januára 2017 sumu len 2.958,48 eur (s poslednou úhradou dňa 26.01.2017, potom

ďalšiu platbu hradil až dňa 20.04.2017). Teda z výzvy zo dňa 5.10.2017 ako aj zo žalobcom predloženého prehľadu splátok a úhrad jasne a bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že žalovaný bol v omeškaní so splátkou splatnou 20.02.2017 predchádzajúcou viac ako 3 roky podaniu žaloby ale už aj s predošlými splátkami, preto je zrejme, že žaloba podaná bola po uplynutí premlčacej doby.

66. Ak by aj teda v tu posudzovanom prípade došlo zo strany právneho predchodcu žalobcu k platnému zosplatneniu spotrebiteľského úveru dňom 22.11.2017 ako to tvrdil a z čoho vychádzal žalobca, a to pre dlžné splátky vo výške 1.465,65 eur uvedené vo výzve zo dňa 05.10.2017, o čom bol žalovaný informovaný listovou zásielkou z 23.11.2017, toto by malo vplyv aj na ustálenie počiatku plynutia premlčania uplatneného nároku. Ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka je úpravou všeobecnou (lex generalis) a ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k nemu je úpravou špeciálnou (lex specialis), ktorá má pred aplikáciou všeobecnej úpravy prednosť. Prednosť má teda právna úprava zakotvená v druhej vete §-u 103 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorej je počiatok plynutia premlčacej doby viazaný na zročnosť tej splátky, ktorá zosplatnenie celého dlhu vyvolala. Aplikácia § 101 Občianskeho zákonníka bude potom vo vzťahu k druhej vete § 103 Občianskeho zákonníka namieste, len pokiaľ sa jedná o dĺžku premlčacej doby (3 roky), nakoľko ustanovenie § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka inú úpravu ohľadne dĺžky premlčacej doby neustanovuje (rovnako závery občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici konaného dňa 20.03.2019). V zmysle § 103 druhej vety OZ ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Citované ustanovenie neviaže začiatok premlčacej doby na dátum vyhlásenia predčasnej splatnosti celého dlhu, ani na prípadný neskorší dátum uvedený veriteľom v listine, ktorou dlh predčasne zosplatnil (lehota na splnenie celého predčasne zosplatneného dlhu), ale na dátum zročnosti tej nesplnenej splátky, pre ktorej nesplnenie sa stal zročným celý dlh. V prípade spotrebiteľskej zmluvy má dodávateľ podľa § 53 ods. 9 OZ povinnosť čakať s využitím práva na predčasné zosplatnenie (§ 565 OZ) ešte tri mesiace od omeškania so zaplatením splátky, to však nič nemení na tom, že premlčacia doba sa aj v takomto prípade začína počítať odo dňa zročnosti tejto omeškanej splátky (§ 103 druhá veta OZ). Ak teda právny predchodca žalobcu neuviedol, pre ktorú konkrétnu nezaplatenú splátku zosplatňuje dlh ale uviedol, že dlžné sú splátky vo výške 1.465,65 eur, potom je zrejme, že prvá splátka pre nesplnenie ktorej sa stal zročným celý dlh bola splatná pred 20.02.2017 a potom žaloba doručená upomínaciemu súdu dňa 20.03.2020 bola bezosporu podaná po uplynutí premlčacej doby.

67. Súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 17.4.2019, sp. zn. 2Co/148/2018. Tam tento uviedol, cit „Je potrebné zdôrazniť, že v ust. § 103 Občianskeho zákonníka, ktoré je vo vzťahu k všeobecnému ust. § 101 Občianskeho zákonníka špeciálne, je počiatok premlčania upravený odlišne. Podľa vety prvej, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti, neplynie teda odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 OZ). Podľa vety druhej, v prípade tzv. zosplatnenia dlhu, len pre v budúcnosti majúce byť splatné splátky, premlčacia doba začne plynúť odo dňa zročnosti nesplnenej splátky (§ 103 OZ), avšak tej, ktorá bola dôvodom pre uplatnenie práva § 565 OZ (do pozornosti napr. rozsudok KS Trnava sp. zn. 9Co/288/2016). Ustanovenie § 53ods. 9 OZ dopadá na poslednú vetu § 565 OZ tak, že upravuje, odkedy môže dodávateľ toto právo uplatniť. Keďže v danej veci ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, aplikáciu § 565 OZ bolo potrebné uskutočniť v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ. Nebolo sporné medzi stranami sporu, že dlžnou splátkou, pre ktorú nastalo zosplatnenie bola splátka najneskôr splatná 20.2.2013, nasledujúcim dňom začala plynúť 3-ročná premlčacia doba, v závislosti od čoho súd prvej inštancie s poukazom na okamih doručenia žalobného návrhu správne posúdil uplatnený nárok žalobcu ako premlčaný.“

68. Rovnako posúdil premlčanie Krajský súd v Banskej Bystrici vo veci sp. zn. 16Co/34/2018, Krajský súd v Trnave v rozhodnutí zo dňa 27.2.2018, sp. zn. 27Co/315/2017, alebo zo dňa 26.3.2018, sp. zn. 26Co/176/2017, Krajský súd v Žiline v rozhodnutí zo dňa 26.3.2019, sp. zn. 11Co/59/2019. Súd poukazuje aj na aktuálny rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn.41Co/69/2019 v ktorom tento uviedol, cit.“ Odvolací súd sa taktiež stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že došlo k premlčaniu pohľadávky žalobcu. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na ustanovenie § 103 druhá veta Občianskeho zákonníka, v ktorom sa uvádza, že ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, premlčacia doba začne plynúť odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Z tohto ustanovenia je teda zrejme, že zákon viaže začiatok premlčacej na dátum zročnosti tej nesplnenej splátky, pre ktorej nesplnenie sa stal zročným celý dlh. V prípade, že sa jedná o

spotrebiteľskú zmluvu, má dodávateľ povinnosť v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka čakať s uplatnením práva na predčasné zosplatnenie úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka ešte tri mesiace od omeškania so zaplatením splátky, čo však nič nemení na skutočnosti, že premlčacia doba sa aj v takomto prípade počíta odo dňa zročnosti omeškanej splátky. Je pravdou, že takouto právnou úpravou zákonodarca de facto skrátil premlčaciu dobu o tri mesiace, keďže prvé tri mesiace omeškania dlžníka s danou splátkou dodávateľ nemôže zosplatniť celý dlh, pretože by tým porušil ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, avšak, premlčacia doba nie je fixný inštitút a je právom zákonodarcu stanoviť pre jednotlivé prípady premlčaciu dobu odlišne, ale len za predpokladu, že takto stanovená premlčacia doba je dostatočná na uplatnenie práv, teda, že takýmto stanovením premlčacej doby nedôjde k znemožneniu, resp. k podstatnému sťaženiu možnosti veriteľa uplatňovať svoje práva.“

69. V danom prípade v oznámení o zosplatnení úveru nie je uvedená splátka pre nesplnenie ktorej sa stal zročným celý dlh, súd preto vychádzal z dátumu zročnosti prvej nesplnenej splátky pre ktorú mohol byť úver predčasne zosplatnený. Vychádzajú z výzvy banky zo dňa 05.10.2017 a tam uvedenej dlžnej sumy a skutočnosti, že prvou nezaplatenou splátkou bola tu bez akýchkoľvek pochybností splátka splatná viac ako 3 roky pred podaním žaloby, je nárok premlčaný a takýto nárok v zmysle § 54a OZ nie je možné vymáhať, a preto aj z toho dôvodu by súdu nezostávalo nič iné ako žalobu veriteľa, ktorou sa domáhal premlčaného práva, zamietnuť. Spočívanie premlčacích dôb v zmysle zákona č. 62/2020 Z.z. platí až pre tie, ktoré uplynuli po 12.03.2020, čo nie je tento prípad, preto nemá to vplyv na premlčanie.

70. Ak by teda aj úverová zmluva bola perfektná a keby sa nejednalo o bezúročný a bezpoplatkový úver a aj keby perfektné a platné bolo aj predčasné zosplatnenie úveru a postúpenie pohľadávky na žalobcu, i tak by v konečnom dôsledku súd žalobu musel zamietnuť z dôvodu premlčania. Na základe všetkého vyššie uvedeného tak bola žaloba v celom rozsahu súdom zamietnutá, z dôvodu čoho bolo nadbytočné ďalej sa podrobne zaoberať ostatnými aspektmi nároku, ktorý bol v konaní žalobcom uplatnený a ostatnou obranou žalovaného voči nemu.

71. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP v spojení s § 262 ods.1 a 2 CSP. V danom prípade plný úspech v spore mal žalovaný, keďže žaloba proti nemu bola v celom rozsahu zamietnutá, preto podľa § 255 ods.1 CSP mu vznikol nárok na priznanie plnej náhrady trov konania. Vzhľadom na uvedené súd v súlade s § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodol v druhom výroku tohto rozsudku tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ust. § 262 ods.2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah , v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.